

Datum van inontvangstneming : 19/08/2025

Zaak C-383/25

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

11 juni 2025

Verwijzende rechter:

Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

3 juni 2025

Verzoekende partij:

Keritaly SpA

Verwerende partijen:

Provincia di Mantova

Agenzia Regionale Protezione Ambiente (ARPA) - Lombardia

Agenzia di Tutela della Salute (ATS) Val Padana

Comune di Gonzaga

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Bestuursrechtelijke procedure in eerste aanleg betreffende een verzoek tot nietigverklaring van een besluit van de bevoegde autoriteit volgens welke de verhoging van bepaalde emissiegrenswaarden voor vluchtige organische stoffen niet uitvoerbaar is.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Artikel 267 VWEU

Prejudiciële vraag

Moet artikel 20, lid 2, van richtlijn 2010/75/EU aldus worden uitgelegd dat deze bepaling zich verzet tegen een nationale regeling [als de in Italië geldende regeling van artikel 29 nonies, lid 1, van decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 152/2006]] op grond waarvan, wanneer een exploitant de bevoegde autoriteit in kennis stelt van een voorgenomen wijziging van zijn installatie die hijzelf als niet-belangrijk kwalificeert, en een termijn van 60 dagen verstrijkt zonder reactie van de bevoegde autoriteit, deze wijziging stilzwijgend wordt geacht te zijn goedgekeurd, zelfs indien later blijkt dat het om een belangrijke wijziging ging?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2010/75/EU van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 inzake industriële emissies (geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging), in de versie die gold vóór de wijzigingen die werden ingevoerd bij artikel 1 van richtlijn (EU) 2024/1785 van het Europees Parlement en de Raad, artikel 3, nr. 7 en 9, de artikelen 10 tot en met 27, en met name artikel 20, lid 2, bijlage I, punt 3.5.

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

- Wet 241/1990: artikel 2, lid 8 bis, artikel 20, artikel 21 nonies
- Decreto legislativo nr. 152/2006 - Norme in materia ambientale (wetsbesluit nr. 152/2006 inzake milieunormen; hierna: „wetsbesluit nr. 152/2006”).

Artikel 5, lid 1, onder l), *l-bis*), *o-bis*):

„l) wijziging: de wijziging van een goedgekeurd plan, programma, installatie of project, met inbegrip van – in het geval van installaties en projecten – een wijziging van de aard of de werking, of een uitbreiding daarvan, die effecten kan hebben op het milieu;

1-bis) een belangrijke wijziging van een project, bouwwerk of installatie: de wijziging van de aard of de werking, of een uitbreiding van de installatie, het bouwwerk, de infrastructuur of het project die volgens de bevoegde autoriteit significante negatieve effecten heeft op het milieu of op de gezondheid van de mens. Wat in het bijzonder de regeling voor de geïntegreerde milieuvergunning betreft, wordt voor elke activiteit waarvoor drempelwaarden zijn vastgesteld in bijlage VIII, een wijziging van de installatie geacht belangrijk te zijn indien zij ertoe leidt dat de waarde van een van de grootheden waarop de drempelwaarde betrekking heeft, wordt verhoogd met een waarde die gelijk is aan of hoger is dan die drempelwaarde.”

Artikel 4, lid 4, onder c):

„de geïntegreerde milieuvergunning heeft de geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging door de in bijlage VIII genoemde activiteiten ten doel en omvat maatregelen om emissies in lucht, water en bodem te voorkomen, waar mogelijk, of te beperken, met inbegrip van maatregelen inzake afvalstoffen, om een hoog niveau van milieubescherming te bereiken, onverminderd de bepalingen inzake de milieueffectbeoordeling.”

Bijlage VIII (in het tweede deel), punt 3.5:

„Fabricage van keramische producten door middel van verhitting, met name dakpannen, bakstenen, vuurvaste stenen, tegels, aardewerk of porselein, met een productiecapaciteit van meer dan 75 ton per dag.”

[Opgemerkt moet worden dat richtlijn (EU) 2024/1785 de meeteenheid megagram heeft vervangen door ton]

Tweede deel, artikel 6, lid 16, waarin de algemene beginselen voor de verlening van de geïntegreerde milieuvergunning zijn vastgelegd.

Artikel 19

Tweede deel, titel III bis (regeling voor de verlening van de geïntegreerde milieuvergunning): met name de artikelen 29 ter en 29 sexies, waarin de voor de vergunningsaanvraag en de vergunning vereiste inhoud is vastgesteld, en artikel 29 quater, waarin de procedure voor de verlening van de vergunning is geregeld, die dient te worden afgesloten met een uitdrukkelijk besluit.

Artikel 29 nonies:

„1 De exploitant stelt de bevoegde autoriteit in kennis van geplande wijzigingen van de installatie zoals omschreven in artikel 5, lid 1, onder l). Zo nodig stelt de bevoegde autoriteit de geïntegreerde milieuvergunning of de voorwaarden daarvoor bij of, indien de geplande wijzigingen volgens haar belangrijke wijzigingen zijn in de zin van artikel 5, lid 1, onder l-bis), stelt zij de exploitant binnen 60 dagen na ontvangst van de kennisgeving daarvan op de hoogte met het oog op de nakoming van de in lid 2 van dit artikel bedoelde verplichtingen. Na het verstrijken van deze termijn mag de exploitant overgaan tot de uitvoering van de meegedeelde wijzigingen.

2. Indiende geplande wijzigingen naar mening van de exploitant of na de in lid 1 bedoelde kennisgeving belangrijk blijken te zijn, stuurt de exploitant de bevoegde autoriteit een nieuwe vergunningsaanvraag vergezeld van een verslag met een update van de in lid 29-ter, leden 1 en 2 bedoelde gegevens. De artikelen 29 ter en 29 quater zijn van overeenkomstige toepassing.”

- Decreto legislativo n. 156/06 (wetsbesluit nr. 156/06), artikel 19

- Decreto legislativo 29 giugno 2010, n. 128 (wetsbesluit nr. 128 van 29 juni 2010)

- Decreto legge 14 marzo 2005, n. 35 (voorlopig wetsbesluit nr. 35 van 14 maart 2005), met wijzigingen omgezet bij wet nr. 80 van 4 mei 2015

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Keritaly SpA (hierna: „verzoekster”) heeft een fabriek voor de productie van keramische tegels in Gonzaga, in de provincie Mantua, weer in bedrijf gesteld. In 2018 heeft de Provincia di Mantova (provinciale overheid van Mantua, Italië; hierna: „Provincia”) het project onderworpen aan een milieueffectbeoordeling (hierna: „MEB”), aangezien voor alle milieucompartimenten geringe of verwaarloosbare milieueffecten waren vastgesteld met uitzondering van de lucht, wat effecten op de gezondheid had.
- 2 Op 3 oktober 2018 heeft verzoekster een verzoek ingediend tot heroverweging van de onderwerping aan een MEB, waarbij zij een verlaging van de emissiegrenswaarden heeft voorgesteld.
- 3 De Provincia heeft op 6 februari 2019 besloten een MEB af te zien op voorwaarde dat aan bepaalde voorschriften werd voldaan, en met name dat in de vergunningsdocumenten bepaalde emissiegrenswaarden als bindend werden beschouwd, te weten een emissiegrenswaarde van 20 mg/Nmc voor vluchtige organische stoffen („VOS”) bij emissiepunt E9, dat betrekking heeft op twee bakovens.
- 4 Vervolgens heeft de Provincia bij besluit van 12 juni 2019 een geïntegreerde milieuvergunning verleend voor de uitoefening van de activiteit die is onderworpen aan Integrated Pollution and Prevention Control als bedoeld in punt 3.5 van bijlage VIII bij wetsbesluit nr. 152/2006, waarbij de emissiegrenswaarde van 20 mg/Nmc voor VOS is vastgelegd.
- 5 De Agenzia Regionale Protezione Ambiente (regionaal agentschap voor milieubescherming; hierna: „ARPA”) heeft op 27 februari 2023 een inspectie uitgevoerd om na te gaan of de voorschriften voor de geïntegreerde milieuvergunning voor het milieucompartiment lucht werden nageleefd, en op 12 juni 2023 vastgesteld dat de voorgeschreven grenswaarde voor de parameter VOS bij emissiepunt E9 was overschreden (aangezien een emissie van 65,12 mg/Nmc was gemeten).
- 6 De Provincia heeft verzoekster van deze overschrijding verwittigd bij ingebrekestelling van 1 augustus 2023, die op 3 augustus 2023 is betekend, en haar gelast uit te leggen wat de oorzaak van die overschrijding is en daarbij te vermelden welke procedures worden gevolgd om de inachtneming van die grenswaarden te waarborgen. Daarbij heeft zij erop gewezen dat voor elke wijziging van de kenmerken van de emissie of in de geïnstalleerde

reductiesystemen een kennisgeving van wijziging van de geïntegreerde milieuvergunning moest worden ingediend.

- 7 Op 4 augustus 2023 heeft verzoekster overeenkomstig artikel 29 nonies van wetsbesluit nr. 152/2006 een kennisgeving van een niet-belangrijke wijziging van de geïntegreerde milieuvergunning ingediend betreffende de verhoging van de emissiegrenswaarde voor VOS bij punt E9 van 20 naar 50 mg/Nmc. Meteen na het verstrijken van de termijn van 60 dagen waarbinnen de provincie volgens dit artikel had moeten nagaan of deze verhoging een belangrijke wijziging inhield, heeft verzoekster de Provincie op 4 oktober 2023 meegedeeld dat zij zich, aangezien de Provincie niet had gereageerd, gerechtigd achtte de aangemelde wijziging door te voeren.
- 8 De Provincie heeft toen pas in een besluit van 12 oktober 2023 vastgesteld dat een verhoging van de emissiegrenswaarde voor VOS bij punt E9 niet uitvoerbaar is omdat, ten eerste, het ging om een niet-belangrijke wijziging waarvoor de geïntegreerde milieuvergunning moet worden geüpdatet (ook al spreekt zij zichzelf op dit punt tegen door verderop in het besluit te stellen dat het een belangrijke wijziging was die aanzienlijke negatieve effecten kan hebben op de gezondheid van de mens of op het milieu), ten tweede, de wijziging vereiste dat de procedure van artikel 29 quater, lid 6, van wetsbesluit nr. 152/2006 wordt toegepast (in het kader waarvan tijdens de coördinatievergadering tussen overheidsinstanties eventuele voorschriften van de burgemeester voor de bescherming van de volksgezondheid en advies van de ARPA moeten worden gevraagd), welke bepaling betrekking heeft op de belangrijke wijzigingen van de geïntegreerde milieuvergunning, en, ten derde, bij akte van 6 februari 2019 was vastgesteld dat het project niet aan een milieueffectbeoordeling hoefde te worden onderworpen aangezien op de emissies specifieke voorschriften van toepassing waren die in de geïntegreerde milieuvergunning waren vastgelegd. In dit verband heeft de Provincie opgemerkt dat een verhoging van de emissiegrenswaarde voor VOS bij punt E9 van 20 naar 50 mg/NMC tot een toename van de massastroom van VOS met 9 119 ton per jaar zou kunnen leiden en bijgevolg significante negatieve effecten kan hebben op het milieu, zodat die verhoging niet kon worden toegestaan zonder eerst een procedure te volgen om na te gaan of een milieueffectbeoordeling moest worden uitgevoerd als bedoeld in artikel 19 van wetsbesluit nr. 152/06.
- 9 Op 2 november 2023 heeft verzoekster de Provincie om herziening van deze maatregel verzocht, waarbij zij heeft aangevoerd dat: a) na het verstrijken van 60 dagen na haar kennisgeving van de niet-belangrijke wijziging stilzwijgende goedkeuring tot stand is gekomen; b) de wijziging van de emissiegrenswaarde geen beoordeling van de onderwerping aan de milieueffectbeoordeling (MEB) vereist; c) reeds eerder is aangetoond dat de betrokken parameter geen invloed heeft op het relevante milieucompartiment; d) de toename van de massastroom als gevolg van de verhoging van de grenswaarde zou niet 9 119, maar 8 245 ton per jaar bedraagt, aangezien geen 365 maar 330 productiedagen in aanmerking moeten worden genomen.

- 10 De Provincia heeft bij besluit van 23 november 2023, waarin zij ontkent dat stilzwijgende goedkeuring tot stand is gekomen, aan de ARPA en de Agenzia di Tutela della Salute Val Padana (agentschap voor de bescherming van de gezondheid in de Povlakte; hierna „ATS”) gevraagd of de door verzoekster gevraagde wijziging volgens hen significante effecten kan hebben op het milieu en op de volksgezondheid, mede gelet op eventuele veranderde milieu- en gezondheidsomstandigheden ten opzichte van de beoordelingen in 2018.
- 11 Bij verzoekschrift, dat op 11 december 2023 is betekend en 9 januari 2024 bij de griffie is ingediend, heeft verzoekster bij de verwijzende rechter beroep ingesteld tegen de besluiten van 12 oktober 2023 en 23 november 2023.
- 12 De heroverwegingsprocedure is vervolgens voortgezet en de ATS heeft in zijn verslag van 12 december 2023 ten eerste opgemerkt dat in de provincie Mantua sprake is van een verhoogd aantal miskramen en een toename van het aantal gevallen van leukemie, mogelijk veroorzaakt door milieugerelateerde risicofactoren. Ten tweede heeft de ATS erop gewezen dat de door het bedrijf uitgestoten VOS mogelijk aldehyden bevatten, waaronder formaldehyde, een stof die de IARC (International Agency Research on Cancer) heeft opgenomen groep 1 van stoffen die bewezen kankerverwekkend zijn voor de mens, en waarvoor aanwijzingen bestaan dat zij het risico op myeloïde leukemie verhoogt. Ten derde heeft de ATS vastgesteld dat het door verzoekster in 2018 ingediende depositiemodel geen vergelijking mogelijk maakt met de referentiewaarden uit de literatuur voor de algemene bevolking. Volgens de ATS moet daarom een nieuw onderzoek worden uitgevoerd waarin rekening wordt gehouden met de mogelijke cumulatieve korte- en langetermijneffecten van de voorgestelde nieuwe grenswaarde voor emissiepunt E9 op de omgeving, en waarin specifieke grenswaarden worden voorgesteld voor aldehyden en formaldehyde, met strengere grenzen voor de laatstgenoemde stof.
- 13 Op dezelfde datum heeft de ARPA verklaard dat de toename van VOS-emissies waarschijnlijk zal leiden tot hogere deposities, dat er sinds 2018 nieuwe productielijnen aan de installaties zijn toegevoegd (waarbij de emissiewaarden vrijwillig zijn verlaagd om de desbetreffende procedures voor de wijziging van de geïntegreerde milieuvergunning uit te sluiten van de MEB), en dat zich in het betrokken gebied ten minste 2 installaties van hetzelfde type bevinden waarvoor eveneens een verhoging van de emissiegrenswaarden voor VOS is aangevraagd.
- 14 In het licht van deze adviezen heeft de Provincia het eerdere besluit van 12 oktober 2023 bevestigd op 14 februari 2024.
- 15 Verzoekster heeft tegen deze handeling hoger beroep tot indiening van aanvullende middelen ingesteld (betekend op 15 april 2024 en ter griffie neergelegd op 2 mei 2024), waarin zij de reeds in het hoofdgeding geformuleerde grieven heeft overgenomen waarmee zij nietigverklaring had gevorderd van het besluit van 12 oktober 2023 en van de daarmee samenhangende en daaropvolgende handelingen (met name het besluit van 23 november 2023).

Voornaamste argumenten van de partijen in het hoofdgeding

- 16 Verzoekster stelt dat haar kennisgeving van een niet-belangrijke wijziging van de geïntegreerde milieuvergunning stilzwijgend is goedgekeurd, aangezien de Provincia niet binnen de in artikel 29-nonies, lid 1, van wetsbesluit nr. 152/2006 vastgestelde termijn van 60 dagen heeft gereageerd. De besluiten van 12 oktober 2023 en 14 februari 2024 zijn bijgevolg onrechtmatig of hebben geen rechtsgevolgen als bedoeld in artikel 2, lid 8 bis, van wet nr. 241/1990.
- 17 De Provincia betoogt dat artikel 29 nonies, lid 1, van wetsbesluit nr. 152/2006 niet in een dergelijke stilzwijgende goedkeuring voorziet, en de termijn van 60 dagen evenmin als dwingende termijn kwalificeert.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 18 Volgens de verwijzende rechter blijkt uit artikel 29 nonies, lid 1, van wetsbesluit nr. 152/2006 dat het uitblijven van een reactie van de overheidsinstantie op de kennisgeving van verzoekster binnen de daarin vastgestelde termijn van 60 dagen gelijkstaat aan een stilzwijgend besluit tot goedkeuring. Nagegaan moet worden of die bepaling verenigbaar is met artikel 20, lid 2, van richtlijn 2010/75/EU, en met het oog daarop moet een vraag over de uitlegging van die bepaling bij wege van een prejudiciële verwijzing worden beantwoord.
- 19 Artikel 20 van richtlijn 20[1]0/75/EU bepaalt onder meer dat de lidstaten de nodige maatregelen treffen om ervoor te zorgen dat de exploitant de bevoegde autoriteit in kennis stelt van elke wijziging van de installatie die gevolgen kan hebben voor het milieu. Voor belangrijke wijzigingen is voorts een vergunning vereist.
- 20 Dit artikel is in Italiaans recht omgezet bij artikel 29 nonies van wetsbesluit nr. 152/2006. Volgens dat artikel moet de exploitant specifiek een nieuwe vergunning aanvragen indien hij meent dat de beoogde wijziging belangrijk is, en hoeft hij de bevoegde autoriteit daarvan slechts in kennis te stellen indien hij daarentegen meent dat de wijziging niet belangrijk is. Indien die autoriteit het ermee eens is dat de wijziging niet belangrijk is, neemt zij simpelweg akte van de kennisgeving. Indien zij het daar echter niet mee eens is, deelt zij dat aan de exploitant mee, opdat hij binnen 60 dagen na ontvangst van die mededeling een nieuwe vergunning aanvraagt, en „[n]a het verstrijken van deze termijn mag de exploitant de meegedeelde wijzigingen doorvoeren”.
- 21 Volgens de bestaande bestuursrechtspraak over deze laatste volzin staat het 60 dagen durende stilzwijgen van de bevoegde autoriteit niet gelijk aan goedkeuring van de wijziging [zie bijvoorbeeld arrest van de Consiglio di Stato (hoogste bestuursrechter, Italië), I Ve kamer, van 27 oktober 2023, nr. 9285]. Ter onderbouwing van dit standpunt is aangevoerd dat volgens artikel 20 van wet nr. 241/1990 – waarin is bepaald dat in op verzoek van een partij ingeleide procedures het stilzwijgen van de overheidsinstantie gedurende de termijn die is

vastgesteld voor de voltooiing van die procedure gelijkstaat aan een besluit tot aanvaarding van het verzoek – die regel niet geldt voor procedures betreffende het milieu waarvoor uitdrukkelijk toestemming moet worden gegeven. Artikel 29 nonies staat de exploitant toe om de wijzigingen na een stilzwijgen van 60 dagen door de voeren, maar uitsluitend tot de overheidsinstantie een ander besluit zal hebben genomen waaruit blijkt dat de in artikel 29 quater bedoelde vergunningsprocedure toch moet worden gevolgd.

- 22 De verwijzende rechter is daarentegen van oordeel dat de betrokken volzin aldus moet worden opgevat dat de exploitant „toestemming heeft” om de wijzigingen door te voeren, aangezien de vergunning óf is verleend, zodat de activiteit kan worden uitgevoerd, óf niet is verleend, en de activiteit derhalve niet kan worden uitgevoerd. De uitlegging in de voormelde rechtspraak stelt de exploitant bloot aan het risico dat, indien hij 60 dagen na de kennisgeving nog geen reactie daarop heeft ontvangen en de geplande wijzigingen inmiddels heeft doorgevoerd en daarvoor kosten heeft gemaakt, de overheidsinstantie die wijzigingen, ook na geruime tijd, alsnog aanmerkt als belangrijke wijzigingen. Dit risico blijft bovendien voor onbepaalde tijd bestaan, aangezien er volgens die opvatting geen termijn is waarbinnen de overheidsinstantie de exploitant moet verplichten om een vergunning aan te vragen voor de reeds doorgevoerde wijziging.
- 23 Indien artikel 29 nonies, lid 1, daarentegen wordt uitgelegd als een vorm van stilzwijgende goedkeuring, heeft de exploitant stilzwijgende toestemming verkregen om de wijzigingen na 60 dagen stilzitten van de overheidsinstantie door te voeren. Indien de overheidsinstantie de wijzigingen na het verstrijken van deze termijn als belangrijk aanmerkt, kan zij deze wijzigingen op grond van artikel 21 nonies van wet nr. 241/1990 alsnog verbieden door de stilzwijgende goedkeuring in te trekken, doch uitsluitend binnen een redelijke termijn en hoe dan ook binnen een jaar. Voorts moet de overheidsinstantie om de goedkeuring in te trekken een concreet en actueel openbaar belang, het gewettigd vertrouwen van de exploitant en de belangen van eventuele andere partijen beoordelen. Indien de kennisgeving van de exploitant echter onjuiste feiten bevat, kan de bevoegde autoriteit de goedkeuring ook na de termijn van een jaar intrekken (artikel 21 nonies, lid 2 bis, van wet nr. 241/1990).
- 24 Voorts belet artikel 20 van wet nr. 241/1990 volgens de verwijzende rechter niet dat artikel 29 nonies, lid 1, van wetsbesluit nr. 152/2006 voorziet in stilzwijgende goedkeuring, aangezien dit artikel voorrang heeft boven artikel 20 van wet nr. 241/1990 op grond van zowel het chronologisch criterium als het specialiteitsbeginsel (artikel 29 nonies bevat immers een speciale regeling die betrekking heeft op de specifieke procedure van afgifte van de geïntegreerde milieuvergunning).

Uitleggingsvraag

- 25 Volgens artikel 20, lid 2, van richtlijn 2010/75/EU moeten belangrijke wijzigingen altijd worden goedgekeurd bij een schriftelijke machtiging (als bedoeld in lid 3,

onder 7, van de richtlijn) en overeenkomstig de voorschriften van artikel 14 daarvan. Dit houdt in dat de overheidsinstantie de noodzakelijke beoordelingen moet verrichten om te waarborgen dat de machtiging aan die voorschriften voldoet.

- 26 Daarom vraagt de verwijzende rechter zich af of artikel 20, lid 2, van de richtlijn aldus moet worden uitgelegd dat deze bepaling zich verzet tegen een interne regeling van een lidstaat als artikel 29 nonies, lid 1, van wetsbesluit nr. 152/2006, die enerzijds beantwoordt aan de behoefte aan bestuurlijke vereenvoudiging van procedures ten gunste van ondernemingen, door snelle wijzigingen mogelijk te maken wanneer zij geen significante negatieve effecten hebben op de gezondheid of op het milieu (als bedoeld in artikel 3, punt 9, van richtlijn 2010/75/EU), en het anderzijds mogelijk maakt dat een belangrijke wijziging ten onrechte door de exploitant als een niet-belangrijke wijziging wordt aangemerkt en, indien de autoriteit zich niet binnen de vastgestelde termijn daarvan bewust wordt, stilzwijgend wordt goedgekeurd. In deze gevallen resteert voor de autoriteit slechts de mogelijkheid de vergunning bij herziening in te trekken, binnen de grenzen en onder de voorwaarden van het nationale recht.
- 27 De twijfel over de uitlegging betreft ook de recente wijziging van artikel 20, lid 1, van richtlijn 2010/75/EU die is ingevoerd bij richtlijn (EU) 2024(1785, volgens welke de exploitant de geplande wijzigingen „tijdig en in elk geval vóór de uitvoering” moet meedelen en de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de bevoegde autoriteit „tijdig” reageert.
- 28 Hoewel deze voorschriften, die beide betrekking hebben op het tijdsaspect, verwijzen naar zowel belangrijke als niet-belangrijke wijzigingen, maken zij niet duidelijk of, wanneer de exploitant vóór de uitvoering van de wijziging kennis daarvan heeft gegeven en de autoriteit niet reageert, ondanks dat zij daar voldoende tijd voor had, de wijziging kan worden geacht stilzwijgend te zijn goedgekeurd, ook al bestaat het risico dat het om een belangrijke wijziging gaat.
- 29 De bepaling volgens welke de autoriteit „tijdig” moet reageren kan aldus worden gelezen dat de lidstaten impliciet wordt toegestaan een redelijke en evenredige termijn om te reageren vast te stellen, waarna de meegedeelde wijziging als goedgekeurd wordt beschouwd.